

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 5.

1. MARS 1931

3. ÅRGANG

Nytt fra Peking og Banda-distriktet.

Fra str. Olga Schultz.

14. Chun shu hu tung
West City Peking, N Kina.
Januar 1931.

Kjære «Misjons-Røsten»!

Så lang en tid er gått siden du besøkte mig, siste gang var 15. oktober. Den 16. reiste jeg fra mitt kjære Norge og du lovet jo å se til mig også herute i det mørke Kina. Du fikk min kinesiske adresse, men hvordan den forholder sig, så har jeg ikke mottatt dig herute. Jeg savner dig! Vær snill å komme! (Formodentlig er bladet nu kommet. Sendte første nr. i januar. Red.)

Hils «Barnerøsten» fra mig og si at jeg vil sette stor pris på å få det lille vint røtete, som jeg blev fortalt skulde komme ut og som jeg leverte bidrag til. Herute setter vi dobbelt pris på gode blade og post forøvrig. «Som koldt vann for en mødig sjel er en god tidende fra et fjern land.» Ordsp. 25, 25.

Ja, dere blade er forøvrig svært trofaste, når dere engang har funnet veien hit. Det er værre med brevene. Det var sårt for mig første gang jeg kom herut å høre en misjonær som jeg visste var meget avholdt av vennene hjemme, si til mig: Når du har vært her en tid, vil du se at brevene blir færre og færre. Venne-ene ofrer sine penger, men skriver ikke til oss. — Kjære «Misjons-Røsten» du vil jo bruke din røst til å fremme misjonens sak, rop da ut, at vennene hjemme med et lite brev hvori beretninger fra gode møter o. s. v. kan løfte våre sinn og lyse op den imellem-ensomme vei herute. Om man ikke har anledning til å sende en check, kan man glede med et brev eller iallfall et brevkort med noen gode ord.

Det interesserer dig nok å høre litt om vår (Marie Mortensen og min) reise. Tenk den tok bare 12 dage, dertil var vi 3 dage i besøk hos misjonær M. Kvammes i Mukden, så det blev idethele 15 dage. Mukden er en stor, vakker by med utenlandsk byggede strøk. Her møtes flere nasjoner. Vi hadde fra Norge sendt broder Kvamme brev, adressert til hans postboks, men toget kom tidligere enn beregnet og der var således ingen som møtte oss på stasjonen. Vi tok til posthuset, men her hadde de ikke hans nuværende adresse. Vi kjørte så i rigsha op og ned og ned og op i byen, men uten resultat. Til slutt henvendte vi oss til en skotsk misjonsstasjon. Her blev vi elskverdigg mottatt, fikk varmet oss og styrket oss på et lite måltid og fikk adressen til br. Kvammes lokale. Vi tok så dit og stor blev vår glede da vi banket på døren

og evangelisten straks åpnet den og overrasket utbrøt: «Sodjovse!» (mitt kinesiske navn). Evangelisten kjente mig fra Peking og nu fulgte jeg mig nesten som hjemme. Han ledet oss så til br. Kvammes bolig, som lå ganske nær, i en helt kinesisk bydel. Her blev vi mottatt med ekte norsk gjestfrihet og på alle måter hjulpet videre. Misjonær Kvamme som hørte vårt besvær, sa at jeg kunde fortelle vennene hjemme at han er villig til å huse og hjelpe tilrette misjonærer på deres reise. Når man gjennom Sibiria reiser til Kina er man alltid nødsaget til å stanse minst en natt i Mukden, så dette hans elskverdige tilbud er av stor verdi. Jeg sender dig «Misjons-Røsten» br. Kvammes visitkort, hvorav du ser både hans postadresse og hans misjonsstasjons adresse, så vil du sørge for at hans adresse blir kjent.

Vel, vi kom så til Peiping, hvor mine kinesere ventet meget på oss og var veldig glad over min tilbakekomst. Jeg erfarer at jeg er hvor Herren vil ha mig og at han er med og velsigner. Vil skrive litt herfra senere, bare nu ønsker jeg et snarlig gjensyn herute.

Søskende, be for oss!

Med varm søsterhilsen til alle vennene er jeg eders for kinesernes frelse

Olga Schultz.

Fra str. Hilda Wergedahl.

Kjære misjonsvenner!

De som står med gråt skulle høste med fryderop. De gir gråtende og bærer den sæd de utstrø. De kommer hjem med fryderop bærende sine kornbånd. Salm. 126, 5-6.

Vil atter få lov gjennom «Misjons-Røsten» spalter å la eder høre fra oss i arbeidet her i Banda-distriktets landsbyer. Søster Jensen og jeg er for tiden ute i telt og søster Edwardsen er på misjonsstasjonen med barna og ser etter arbeidet der. Vi har nu teltet ved en stor landsby, Pahari, 9 engelske mil fra Karwi, og går rundt til alle landsbyer som er omkring en halv, ja op til en norsk mil fra teltet. Det blir jo ofte vår erfaring å så sæden med tårer, men vi vet at dagen kommer da vi skal høste med fryderop. Det er jo så stor forskjell på landsbyene. Noen steder er det som de griper ordet og de erkjenner at det er nettop en frelser de behøver. Atter andre sier: «Ja, ja. Det er sant hvad dere sier.» Men de mener ikke så svært med det. Og mange vil også få det til at Jesus er som deres Ram eller Muhammed. I noen landsbyer er det som vi møter mørkhetens makter i all deres avskylighet og atter andre forsøker å latterliggjøre det hele. Siden vi kom til denne plassen har vi hatt spesielt gode møter, men idag kom vi til en landsby hvor en av deres lærere rent raset mot oss. Han sa ikke så meget til oss, men til folket.

Det er jo alltid Jesu navn, eller når vi sier Jesus er Guds Sønn som er anstøpt, eller som Paulus sier er dårskap for dem. Hvor det er godt å kjenne at vi har virkeligheter, når vi er omgitt av mørke på alle kanter. Det kan nok hende at motløshet vil gripe oss, men da får vi gjøre den salige erfaring, som Daniel sier, at som han talte med mig blev jeg styrket. Og styrket ved hans ord går vi på nytt ut i striden. — Nettop før vi reiste ut i telt var det en av hinduernes store tilbedelsesdage ved Chitrakot. Der var tusener samlet. Vi gikk ut for å selge evangelier og dele ut traktater da hinduene begynte å komme tilbake. Vi begynte ved vårt hus og beveget oss så frem gjennom massen 2½ time. Da hadde vi tilbakelagt kun en tredjedels mil. Men hele tiden var det stadig en strøm av mennesker som kom fra tilbedelsesplassen. Vi måtte gå hjem fordi mørket falt på. Men der fortsatte å komme like mange. Det er mange ganger at ved slike anledninger får vi solgt mange evangelier, undertiden flere hundre. Denne gang solgte vi bare 40, men delte ut en hel del gode traktater. Kom ofte i riktig gode samtaler om Jesus og frelsen, men møtte også mange som bare kastet på hodet og vilde ikke høre. En sa: «Bibelen er passe til å sette fyrstikker på.» En annen svarte: «Han vet ikke hvad han sier.» Under tiden stod vi ved siden av veien og ropet ut om frelsen og at Jesus ale-

ne kan frelse. En sa: «Jeg har ikke bruk for Jesus. Dem vi tror på er like gode.» Vi svarte ham med Guds ord og mens vi stod der og samtalte samlet en mengde menn sig og de skrek alle høit ære til sine guder. Jeg sa: «Det står jo til dere om dere vil forka-ste Jesus nu, men en dag må dere erkjenne ham og bjeie eders kne for ham.»

Under tiden når vi går ut og inn blandt dette folk, som er i et slitt mørke, er det mange ganger som jeg kunde rope ut til vennene: Kom oss til hjelp i bønn! Må Jesus hjelpe oss å bli tro mot ham den tid som er tilbake før han kommer. Hans løfte står fremdeles fast at han er med alle dage.

Søster Jensen hilser.

Beste hilsen eder i Jesus

Hilda Wergedahl,

Mission house Karwi
Banda distrikt, U. P. India.

EN KINESER

blev meget anfektet og besværet. Skjønt han var avgudsdyrker var han sig bevisst å være en stor syndner. Han hadde aldri hørt om Jesus som kom for å frelse syndere. I en alder av 20 år oppga han sine avguder og søkte alvorlig etter lyset. Han blev en ildtilbeder som daglig boiet sig for søten og tryglet den om å bortta hans tunge skyld. I et år fortsatte han med dette, men byrden blev ikke lettere. Så tilbød han månen og stjernene og bad dem om å hjelpe ham. Således forlot det 50 år. Hans byrde var stadig blitt tyngere og han hadde nesten oppgitt håpet om å finne lindring. Han var nu fullstendig blind.

En dag hørte han om en fremmed «hvit djvel», som kineserne kaller misjonærene, som vilde komme og predike i hans landsby. Han blev fort hen til motet. Da misjonæren talte om mennesket dype fall, om Guds frelse og om Jesus Kristus som var mektig til å frelse og rettferdiggjøre alle, som tror på ham, og forklarte det herlige ord i Johs. 3, 16: «Så elskede Gud verden —», da lyttet den stakkars kineser med glede til dette budskap og brot ut: «Dette er hvad jeg trenger.»

Kineseren fortalte selv følgende:

— Jeg blev blind. Alt var mørkt utenfor og innen i mig. Jeg hørte om «den fremmede djvel», som vilde komme og predike, og jeg lot mig føre til ham. Jeg fant da en som var større enn både månen og stjernene — en som døde for mig. Jeg mottok ham og har vært lykkelig siden, og jeg sier nu med Simeon: «Herre, la nu din tjener fare herfra i fred, ti mine øine har sett din frelse.»

Math. Støve.

Bedehuset i Balsfjord.

Vår insamling gjennom M. R. har bragt både glede og bedrøvelse — glede over dem som har bragt sitt offer og bedrøvelse over dem som ennå står tilbake. Skulde vi nu ved den to måneders innsamlingsfrist avslutte arbeidet må det sies at resultatet er nedslående — meget nedslående, og man var nødt til å oppgi tanken på bedehus i Balsfjord som en absolut umulighet. Men selv om de fleste har forsovet sig og latt den første båt (2 måneders fristen) gå forbi får vi håpe de tar den neste. Eller skal vi gi opp?

Nei! det gjør vi ikke. Saken er stor og hellig — Guds sak er det som her skal fremmes og vi fortsetter til målet er nådd. Hadde nu alle vært på sin plass, tror jeg sikkert dette nummer av «M.-R.» hadde inneholdt kvitanse for den siste del av de 5000 vi skulde ha. Men nu har vi ikke nådd halvde-

len engang, med det som før er innkommet.

Br. Eilertsen er ved godt mot og ser optimistisk på saken. Enkelte leverer sine 5 lapper til ham personlig ja endog 100 lapper forekommer, men 1000 lappene gjemmes fremdeles til efterslektes og 1000 års rikets fordel. Fortsett venner med eders bidrag, store eller små. Enten det går gjennom br. Eilertsen eller sendes til «M.-R.» blir akkurat det samme. Bare la det bli fart i det, eller så går båten ifra oss en gang til og da kan vi stå igjen med lang nese!

Eilertsen er kommet østover på en innsamlingsreise, og det er å håpe at han blir vel mottatt over alt og overøst med bidrag til foretagendet. Så snart der er nok penger skal han ta nordover og gå igang med byggingen, og da må der sørges for at det ikke drar for langt ut i høststormene.

Men vent ikke til Eilertsen kommer. Det forhaler tiden. Send det pr. omgående til «M.-R.» Du har hatt lang nok tid nu til å skrape sammen 5 kr. Få avsted den første og begynd på den annen til E. kommer. Eller du tenker på en større sum? Realiser din tanke før den dør hen. 5 kroner? — ja det utfyller et hull i veggen det også — i gulvet — i taket og benker. — Tenk at din 5 kroner kan gi sitteplass for en fortaapt syndner hvor han kan høre evangeliet og bli frelst! Og du ser efter anledninger til å gjøre noe for Jesus — her har du den like for hånden, og nu vil vi se om du benytter den.

Utsett nu ikke lenger, men gi og gi med glede ti Gud elsker en glad giver. Ja, gi om du skal ta en «selvfornektelsesuke», som frelsesarmeen — en eneste en — for bedehuset i Balsfjord.

MISJONS-RØSTEN

Frilt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementpris er: For enkelt nr. 20 stre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresserendringer, skriftlig opsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Innkomet til misjonshuset i Balsfjord

ved H. Eilertsen:

Fra D. Kristoffersen Drm.:

P. S., Drammen	kr. 5,00
K. N. do.	5,00
K. H., do.	5,00
H. E., do.	5,00
D. C., do.	5,00
Ester, David, Danvik	5,00
Kj. Sandholt, Eidsvolls V.	25,00
Marie Tomte	5,00
Thora Gulbrandsen	3,00
G. Sveen, Eidsvolls V.	5,00
V. misjon på Råhøld, E. V.	25,82
O. K., Universitetsgt., Oslo	5,00
Soster Nilsen, do.	5,00
Gitt, Mjøndalen	5,00
Fru Godthaug, Mjøndalen	5,00
Fru Amundsen, Krogstad-elven	10,00
Ester Hilden Gilhus	5,00

Tils. kr. 128,82

Tidligere inkommet 494,93

Ialt kr. 623,75

Hjertelig takk, kjære venner.

Dog er her ennu mange femmære som må til, men det finnes ikke tvil om, at legger vi godviljen til, vil vi rekke frem. Husk nu på at det er din femmer som gjør utslaget. Så vel møtt ved neste summering.

Henrik Eilertsen.

Videre er inkommet:

Ved M. Støve:

25) Lina Mjeltvik, Volda	5,00
26) Thora Hoidal, Volda	5,00
27) Anna Bjørkedal, Volda	5,00

Ved Ingv. Finnerud, Drm.:

28) En søster i Herren A. J. S.	25,00
29) Chr. Størksen, Mosterh.	8,00
30) En fattig enkes skjerv (S.borg)	5,00

Bidrag mottas fremdeles. Vær med og gjør ditt beste for vennene i Balsfjord, så de kan få sitt forsamlingshus.

Tomt snakk

og lettsindig spøk, for ikke å nevne det som værre er, det bør være langt fra oss som Herrens barn.

Vekkelse i Afrika.

I den sydlige del av Tanganyika distriktet og i portugisisk Øst-Afrika er utbrutt en gjennomgripende vekkelse blandt gvangvarafolket. Tallet av de omvendte steg på kort tid til 31,000, og ennu strømmer nye skarer til.

Vi har ofte

opmuntret til å bruke Misjonsrøsten som taleror, og mange er det som bruker bladet. M. K. har inngang i fler enn tusen hjem og uter en mange du på denne måte kan bringe bud og hilsen, glede og velsignelse.

Har Herren gitt dig et ord til vederkvegelse og velsignelse. bring det da videre og trost andre som du selv er blitt trøstet. Fortell også litt fra forsamlingslivet, om spesielle besøk, om sjøles frelse og Herrens godhet.

Misjons-Røsten går hver 14. dag ut til ca. et halvt hundre misjonærer, og hver enkelt av dem åpner ganske sikkert bladet med tanke på om det finnes noen hilsen fra deres respektive hjemsteder. Vær med og gjør det lille du kan for å opmuntre disse som har lagt tusenvis av mil mellom seg og sitt hjemsted.

Bladet har også mange venner på den andre siden Kjølen og videre over i U. S. A. Også disse skuldet det være interessant å få høre mer fra.

Skriv efter som Herren minner dig.

Det bør ikke være lange artikler, men helst kort og greit.

Den som lesker andre vil selv bli lesket.

Glimt

fra års og takks geises festmøtene i Universitetsgt. 20, Oslo, den 14.—15. februar.

Altså er allerede henrunnet et år siden vennene la grunnlaget til den frie forsamling i nr. 20. Det var jo ganske ekstraordinære forhold som ga støtet til dette fra endel av de frie venners side, men det har vært, og fremdeles vist sig å være et både betimelig og velbegrunnet skritt. Vennenes beslutning har vedholdende vært båret av et inderlig ønske om å gi Anden rum til å bygge en forsamling efter bibelske linjer. Og Herren har vedkjent sig dette, og til overmål lagt sin velsignelse til.

Ved en slik milepæl har vi blikket uvilkarlig gli tilbake over de mange velsignelsesrike stunder igjennem dette år. Herren har ført mange fra mørkets makt og over til sitt underfulle lys, likesom det for forsamlingen har vært en tid full av åndelig utvikling og dyktiggjørelse i Guds rikes gjerning.

Br. T. Gabrielsen leste til innledning lørdag aften Ef. 2, 1—10. Han dvelte ved at hos Gud er ingen forskjell, vi måtte alle for å bli gjort levende med Kristus, frem på det samme nivå enten vi mente oss å være nok så pyntelige eller dypt sunke. Veien var den samme for alle. Det var derfor mulig for ethvert menneske å motta opreisning i Kristus; de som blev utelukket blev det bare fordi de ikke vilde tro. Han understreket videre at vi derfor således å ha trådt i rettferdighetens tjeneste «blev vi alle døpte i en ånd til å være ett legeme.» (1. Kor. 12.13) og fikk derved vår gjerning, som et lem på legemet, en opgave i den store frelsesplan, og vår attrå blev å være i stedsevarende harmoni med Herrens vilje.

Br. Hartford gikk derefter ut fra hvad Luther kalte «den lille bibel». Johs. 3.16. «Ti så har Gud elsket verden —,» Ti så

elskede Gud! Vår tanke står stille ved dette uttrykk, at Gud virkelig elsket verden, så han gav sin sønn den enbårne. Den som ham annammer får makt til å bli Guds barn. Han får det evige liv, kommer i besiddelse av alt det som er verd noe, både for dette og det kommende liv.

Br. Støve utviklet den samme tanke med tilknytning til Salm. 68, og 36. Når vår sjel er preget av den rastløse verdslighet, er man alltid utilfreds. Der er aldri hvile borte fra Herren. Men han vil bringe oss i sikkerhet for sig selv, borte fra blodhevnerens rekkevidde. Vi er blitt Guds husfolk og mettes overflødig av hans huses fedme.

Br. Vennesland berørte noen få tanker fra 1. Mos. 22 kp. Den gjennomstrømmende tone i møtet ikveld er at Gud elskede, så han ga sin Sønn. Vi slipper som Abraham å vente på å opnå løftet.

Beretning for bladets drift i 1930.

Inntekt:	
Løssalg	kr. 1203,88
Abonnement	1402,73
Gaver	4,90
Tilsammen kr. 2611,51	
Utgift:	
Trykning	kr. 1725,00
Porto	350,27
Avbetalt på adressemaskin	300,00
Renter og omkostninger på samme	27,76
Diverse	155,00
Klisjeer, adresseplater m. m.	168,15
Tilsammen kr. 2726,18	

Balance konto 31—12—1930

Eiendeler:	
Kontorinventar og adressemaskin	kr. 464,00
Utestående tilgode	700,00
kr. 1164,00	
Gjeld:	
Underskudd 1929	kr. 310,74
Do. 1930	114,67
Annengjeld	455,00
kr. 880,41	
Overskudd kr. 283,59	

Til misjonærene

et ved «M.-R.» formidlet følgende beløp i 1930:

Ida Lorentsen, Kina	Innkommert kr. 245,00	Sendt kr. 245,00
Marie Paulsen, Kina	126,00	126,00
Berger Johnsen, Argentina	295,00	295,00
Wangberg, Iromso	26,00	26,00
Gunhild Aabo (Finstrom), India	225,00	225,00
Overskudd av kontingent der er gitt til misjonen	4,70	
Kassabeholdning 31. jan. 1930		4,70
Tilsammen kr. 921,70		kr. 921,70

S. Trøber, A. J. Larsen, G. Iversen, Sarpsborg.

J. Lind, Joh. Martinsen, Moss revisorer.

Hjelp til forsamlingshus!

Vennene i Askim har lenge vært i behov for sitt eget lokale, og nu synes tiden være inne å gjøre dette til virkelighet, da vennene selv har betalt for en dertil fint beliggende tomt, og planen nu er ferdig. Gravingen skal begynne i vår. Alt dette arbeide med utgraving og sementering av grunnmuren skal de selv utføre, dertil vil de spare en kr. 5000. Nu synes jeg det skulde være så gilt at vi alle er med og hjelper våre venner å bygge et

Ebeneser til Guds ære og sjøleens frelse. Og jeg vil derfor gjennem «M.-R.» sende min opmuntring til alt Guds folk å være med og yde sitt bidrag, stort eller litet. Send det til kassereren for den frie forsamling i Askim, br. Johs. L. Dahl, Askim. Han vil med glede motta og kvittere for samme i «M.-R.»

Vi sier på forhånd takk! Hjelp dem og Gud velsigne dig.

Evangelist Otto Olsen.

Br. Ditlef Kristoffersen: Det er deilig å være her ikveld. I Guds hus er der ikke knurr. David kunde si: Min sjel lov Herren, han som læger alle dine sykdomme og metter din sjel med det som godt er. Vi har grunn til å prise Gud, det har aldri vært så godt som idag.

Søndag formiddag.

Br. T. Gabrielsen leste Filipenserbrevet 2, 1—19 og dvelte ved den trøst, den kjærlighetens husvalse, den medfølelse, den barmhjertighet og åndens samfund i Herren i sannhet skjenger sitt folk.

Br. Vennesland gav derefter et uttak av forsamlingens utvikling i det forløpne år, inntil man stod foran innsettelse av eldstebrødre og uttagning av brødre til andre påkrevde hverv i forsamlingen. Det blev en høitidsstund! Ja, det er skjont og alltid rikt på velsignelser, å følge Guds ord i hans forordninger om

opbygningen av de lokale forsamlinger. Ansvar og virke fordeltes efter apostolisk vis. Enmannstyrene er forkastelig i enhver henseende. Det blir ikke bedre om det omkledes i en særeng, såkalt åndelighet. En slik selvbestalt autoritet er en vederstyggelighet. Br. G. Gabrielsen talte så ved brødsbrytelsen og pekte på at vi var som kornet der kanskje var hentet fra de forskjelligste steder på jorden og gjort malt sammen i dette brød, således også med oss, vi var av Herren samlet inn fra alle folk og slekter for å være ett legeme. — En god, dommelig plan. Vi vil storlig prise Herrens navn for å være innbefattet i den evige frelse.

Festen søndag aften blev en overmåte herlig stund. Der blev begynt med de menande ord: «Frykt Herren og vinn mennesker.» Ja, her er uttrykt i å ord hele vår livsoppgave som et freist folk. Dette må alltid has for sie.

Br. Vennesland: Be derfor høstens Herre at han driver arbeidere ut. Den Herre Jesus gikk omkring allesteds og forkynte evangeliet om riket. Skillemurene må ned! Apostlene vilde slå sig til ro i Jerusalem, men Herren tillot en trengsel å utbryte så flokken blev spredt utover. Og i deres adspredelse blev evangeliet ført videre. —

Br. Støve: Lukas 15, 1—10. Det er herlig å få være Guds medarbeidere, ha de samme interesser som ham. Jesus vil ved oss lete efter de fortapte, uoddelige menneskesjele. Mange er alltid optatt med å kritisere, uten selv å få utrettet noe.

Br. Martinsen, Moss, talte efter bevertningen om Enoks vandrings med Gud. Det har så stor betydning for oss å vandre med Gud. Scm troende bør vi alltid føre et til Herren innviet liv. Vår vandring blir iaktatt av verden, og er igrunnet den som taler sterkest utad. La derfor vår vandring være så at den gir et sant uttrykk for vår muntlige bekjennelse.

Br. Ditlef Kristoffersen: «Lydighet er bedre enn offer og hørsomhet bedre enn fetter av vedere.» For mig er det godt å holde mig nær til Herren. Lev ikke på følelser og stemninger, men bygg ditt liv over Herrens ord.

Søster Rasch la sitt vidnesbyrd til de lærdomme der blev trukket av Enoks livsfrelse. Hennes budskap i de siste 26 år hadde vært å minne alle om Herrens snare gjenkomst.

Br. Carl Nilsen, Drammen: Enhver se til hvorledes han bygger, verket skal endelig prøves ved ild. Men det prøves også daglig hernede, det er under stadig påkjenning. Det gjelder å bygge på den solide grunnvoll, som er Guds ord.

Evangelist Halvorsen gledet oss så med sin deilige sang. Og nu ser vi atter fremover! Herren skal fremdeles gå foran oss og bane vei for sin egen sak. Vi følger, og han skal også slutte vårt tog.

Broderligst Johs. Nilsen.

— Tvilen ser på skyene, men troen på solen.

Påske

avholdes i Ut Oslo. Det begynte og avsluttet. Predikende sende bedes genskyld i mar innen 25. mars. Oisten Reisjø Elias Nilsen.

SPREDT

Fr Og Jesus en så vil jeg jeg atefiskere. Må Det var eng ved den galle te disse herlig traff to fisker ikke noe om satte op et f grunnet på h befaling, eller dristet sig til dette vis. M straks f fulgte ham.

Vi som ha og gått ut f vi moter off ter på veien.

Jeg vil n siste vinke sker. Jeg b å reise til lieter. Ie. hvorledes j der. Den fr geliet som synd og d sette den nemlig ikk bor en fri det, men der var d Gud er g inn til er verdslige jeg bo. J og hadde kom ikk de visste Kristus, for de s genskap fikk ha neste k All ære nyttårs 3. ny Sarpsb venner de bor Den n den p på Mi folk d Otto velsig og vi Sa tok t man evar Gud ung den god ten mel der ver je 3, br te og sc

„Banda = Misjonen“.

Op I skal kjenne Sannheten og Sannheten skal frigjøre eder.
Joh. 8. 32.

Kjære venner!
Derfor vil jeg storlig prise Herren med min munn og mitt i blandt mange, vil jeg love ham, ti han står ved den fattiges hånd for å frelse ham fra dem som dømmet hans sjel.» Salm. 109. 30—31.

Det er nu lenge siden jeg skrev i «M.-R.», men på utfordring av mange om å gi en redegjørelse for hvorledes Banda-Misjonen nu står vil jeg med glede gjøre det.

La oss gå tilbake til begynnelsen, da Gud først åpenbarte seg om dette lille sted — Banda — midt i Indias mørke land. Vi var samlet en 10 a 12 stykker i Br. Wasbergs hjem i Oslo i året 1907 til et bønnemøte. Min kjære mann, nu hjemgangne misjonær Henrik Engstrøm var også tilstede. Gud åpenbarte seg veldig på dette møte. Herren talte direkte til oss og idet Anden taler sier han:

«Dagmar, Dagmar, Se jeg sender dig til det mørke sted Banda.» — Det var som en røst fra himlen hadde talt, og vi blev alle så stille.

Hvem kan beskrive den kamp som foregikk i min sjel. Da jeg fikk vite at dette sted Banda lå i India. Jeg blev dog villig til slutt.

Det var et kall fra Gud, venner, og satan har mange ganger villet hindre mig fra å gjøre dette mitt kall og min utvalgelse fast. Men ved enhver kamp og ved hvert gjennombrudd har nye og herlige muligheter for dette sted åpnet sig, fordi Gud har en hensikt med Banda.

I 1910, 4. mars, landet søster Thelle Bækdal og jeg i India for første gang. Det blir forlangt å beskrive alle de inntrykk vi fikk, men jeg husker så ung jeg var og så ussel å se til for mennesker, forundret det mig, at Gud kunde ha bruk for en som mig der ute.

Det første jeg bad om var: «Gud gi mig en stor kjærlighet til dette folk.» Det kom av sig selv. Jeg synes, venner, hvert barn derute tilhører mig. Jeg synes disse kvinner, som står der i undren og betrakter ens lyse hud og øine, er mine virkelige søstre, og dette har likesom vokset sig inn i mitt hjerte.

Disse kjekke Indias menn, tross mange av dem er smussige og ondskapsfulle, så er de allikevel mine brødre.

På forunderlig måte førte Herren søster Thelle Bækdal og mig disse første år i India. Vi hadde mange prøvelser sammen og mange gleder sammen og vi takker Gud for alt. I sannhet kan jeg si vi er bundet sammen som ekte søstre i Kristus. Men dagen kom da vi måtte skilles. Hadde slått opp et lite hjem i Fyzabad, men

Gud kom sitt kall om Banda ihu og da aposten Agnes blev kalt til Nanpara og Engstrøm var kommet ut i desember 1910, reiste vi til Banda i januar 1911. Det var et virkelig pionerarbeide min mann og jeg der fikk utføre. Folket var hårdt og utligjengelig, og språket var vanskelig å sette sig inn i. Vi hadde ikke noen til å rettlede oss og veilede oss hverken i levemåten eller den måte vi skuld ta fatt på, dessuten kjempet jeg dag ut og dag inn med den fryktelige feber malaria. Når jeg ser tilbake på denne tid, hvorledes jeg skritt for skritt, uten å bruke medisn, i to år dag etter dag kjempet i tro mot feber og smerte og gikk ut i arbeidet og holdt på med språket, blir Herren så stor for min sjel. — Det blev dog så, at det var best å få en tur hjem til Norge. Da var kreftene så små, at da vi kom til Det røde Hav, så det ut som livet vilde ebbe ut. Varmen var så sver, men min mann ropte til Herren og han gav styrke igjen.

Hvad var utrettet på disse første pionerår i India? Jo, folket hadde fått kjærlighet til oss, fordi vi hadde gitt dem kjærlighet. Vi hadde opnådd deres fortrolighet og vi hadde fått et hjem i Banda, så andre, som herefter blev kalt ut, ikke vilde få det å kjempe med, som vi hadde utkjempet.

Br. Beruldsen fra Arendal reiste ut sammen med Engstrøm, som reiste ut til Banda igjen etter kun 10 måneders ophold herhjemme. Beruldsens liv blev kort derute. Han pådrog sig kolera under en epidemi i Banda og døde etter kun 6 måneders arbeide i India. Det var en sorg å miste den kjære unge medarbeider, men Gud tar aldri feil og en dag skal også det korte liv få sin lønn blandt Bandas formørkede sjeler. Han skal stå op en dag fra Bandas jord, hvor han nu hviler til oppstandelsens morgen. Senere mens lille Victor og jeg opholdt oss herhjemme, var det mange som meldte sig og sa de var kallt til Banda.

Det er vanskelig å avgjøre for en misjonær om andres kall til de bestemte plasser på misjonsmarken, men at en burde ta det meget mer alvorlig, når det gjelder å ta imot misjonærer ut til sine stasjoner, er nok ganske sikkert. Vi har alle forskjellig naturrell og Gud vet å sette de rette sammen, så jeg anbefaler å legge denne sak alvorlig frem for Gud, før en velger sine medarbeidere.

Søster Anna Jensen var en av dem som meldte sig. Min mann og jeg la saken alvorlig frem for henne, at vi intet ansvar kunde ta for hennes underhold.

Mange har fått det inntrykk at Bandemisjonen hadde tatt sig på å underholde disse, som bad om å få reise til Banda, men så var ikke tilfelle. Vår fulle tro var, at de som meldte sig også hadde tro selv for sitt ophold så de ikke skulde ligge misjonærene til byrde. Dog vi i Banda levte i enne bungalow og har hele tiden spist av samme bord. Den ene fikk ikke mindre, den annen fikk ikke

Påskeestevne

avholdes i Universitetsgt. 20, Oslo. Det begynnes skjærtorsdag og avsluttes 2. påskedag. Predikende bedes for innkvarteringen skryld å melde sin ankomst innen 25. mars til: Østten Reiso, Lilleaker, eller Elias Nilsen, Vettakollen, pr. Oslo.

SPREDTE FELTER

Fra feltet.

Op Jeg sus sa til dem: Følg mig, så vil jeg gjøre eder til menneskefiskere. Mærk. 1, 17.

Det var engang da Jesus gikk ved den galleiske sjo han utroppe disse herlige befalingord. Han traff to fiskergutter der. Det står ikke noe om at disse to fiskere satte op et forunderlig ansikt og grunnet på hvad dette var for en befaling, eller hvem det var som dristet sig til å tale til dem på dette vis. Men det står at de straks forlot sine garn og fulgte ham.

Vi som har forlatt «våre garn» og gått ut for å fange mennesker, vi møter ofte mange vanskeligheter på veien.

Jeg vil nu nevne litt om mitt siste virkefelt som menneskefisker. Jeg blev minnet av Gud om å reise til et sted i Østfold som heter Iæ. Jeg visste ikke riktig hvorledes jeg skulde komme, til der. Den frie forkynnelse av evangeliet som kan frigjøre en sjel fra synd og død og satans lenker, og sette den plagede i frihet, var nemlig ikke mottagelig der. De bor en frigtort familie der på stedet, men de har lite husrum, så der var det umulig å ta inn. Men Gud er god, takk og lov. Jeg kom inn til en fattig familie, det var verdslige mennesker, men der fikk jeg bo. Jeg kom dit 1. nyttårsdag og hadde da møte hos dem. Det kom ikke mange folk på møtet, for de visste at jeg forkynte frihet i Kristus, og det er en stor plage for de som ønsker å være i fangenskap. — Ja, nok om det. Jeg fikk ha møte hos en frelst familie neste kveld, og flokken økedes. All ære til Gud. Det var altså 2. nyttårsdag.

3. nyttårsdag tok jeg en tur til Sarpsborg og hilste på de kjære venner på Misjonshuset. De hadde bønnemøte der om kvelden. Den neste dag, søndag, og likeså den påfølgende tirsdag talte jeg på Misjonshuset. Det var meget folk der, især ungdom. Evangelist Otto Olsen har virket der til stor velsignelse. Gud velsigne vennene og virksomheten på Misjonshuset. Så drog jeg tilbake til Iæ og tok fatt der igjen. Det blev nu mange som åpnet sine døre for evangeliet og mig, hvorfor vi gir Gud æren. Det er et stort og pent ungdomslokale på stedet, «Vardens». Det navnet passer ganske godt. Det står jo der som en opent varde for verden, men himmelens Gud kan også frelse sjeler der. Amen. Gid du var kold eller varm, men fordi du er lunken, vil jeg utsy dig av min munn. Apb. 3, 15—16.

Det er vanskelig og hårdt å bryte nytt land, og især om vinteren. Men det begynner å våres også på Iæ i det at det er mange som har åpnet for Herrens ord.

Vi har hatt 2 fester på lokalet Varden, og da har de elskede venner i Sarpsborg kommet op til os og syngt og spilt, og vidnet til Herrens ære. Gud skal lønne dem.

Ja, Jesus kommer meget snart. Tegnene viser det. Derfor alt Guds folk: Rett Eder og opplyst Eders hoder, ti Eders forløsning stunder til. Ja, å være menneskefisker er et herlig arbeide, når en bare kaster garnet ut på Jesu ord på den høire side. Amen! Tilsutt en hjertelig hilsen til alle «Misjons-Røstens» lesere.

Broderhilsen.

Evangelist Strømstad.

Fra Stavanger.

16. februar 1931.

Hans venstre hånd er under mitt hode — og hans høire favner mig, Høisoang 2, 6.

Det går herlig frem ti Gud bærer veien og vi får være stille og se Guds frelse.

Understøttelsens store sal som er leiet for en rekke møter, har denne uke vært overfylt til trengsel, allerede en time før kl. 7 begynner folk å stille sig op og møtene som er avvertet til kl. 8 begynner vi kl. 1/28, lokalet er fylt til trengsel. Vi har prøvet å leie større lokale, men alt er bortleiet så møtene kommer til å fortsette i samme lokale hver dag også denne uke.

I den forløpne uke har vi bedt med 35 voksne urefrelste og en hærskere av syke er blitt behandlet etter Jac. 5, 14.

Jeg følger be alt Guds folk å stå skulder til skulder, ti vi trenger her Andens hjelp. Tiden er vanskelig. Jesus kommer.

Kjærlig hilsen til alt Guds folk og til Misjonshuset i Sarpsborg.

Evangelist Otto Olsen.

Senere meldes at tilstrømmingen til møtene har vært voldsom. Mange har søkt frelse, på et møte op til 50 kvinner og menn. Ialt er det ca. 170 sjeler som har overgitt sig til Gud.

Br. Olsen ber oss meddele at post til ham sendes under adr.: R. E. Lie, Thv. Meyerstg. 30, Oslo.

Gudbrandsdalen.

Kjære «Misjons-Røsten»!

Fikk slik lyst igjennem dig å sende en hilsen fra Gudbrandsdalen. Vi er for tiden her på Vinstra og traktene omkring med evangeliet, det som er en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Og vi priser Gud for at også her blant Gudbrandsklipper er lyset tent. Lovet være Gud! Han har sørget for at tenne lys mellom fjell og daler så ingen behøver å gå i mørke. Jesus sier Jeg er verdens lys, den som følger mig skal ikke vandre i mørke, men ha Livsens lys. Joh. 8, 12. Og pris skjje Gud der er mange opigjennem dalen som følger dette lys. Disse ønsker virkelig å følge Lammet hvor det går. I ringeakt, spott og forfølgelse. De har gått ut til ham utenfor leiren og bærer hans vanære, idet de er blitt frelste og har latt sig begyve med Kristus ved dåben til døden forat opstå og vandre med ham i et nytt levnet. Men dessverre de fleste har ikke tatt imot dette lys og vandrer derfor fremdeles i mørke og vet ikke hvor de

går hen. Ja hvor sant er ikke dette ord, at denne verdens gud har forblindet de vantro sinn for at lyst fra evangeliet ikke skulde skinne for dem. Dette erfarer vi hver dag ved å omgås folket på de forskjellige steder. De tror de ser, og dog er de aldeles blinde, de ser ikke faren de selv svever i ved å gå på den brede vei, som ender i en evig fortapelse, ei heller sin egen redning ved enkelt og liketil å ta imot og tro på den Herre Jesus. Tro på den Herre Jesus så skal du bli frelst, du og ditt hus, sa Paulus til fengselsvokteren i Filippi, og det skjedd så, ti han blev frelst og døpt med hele sitt hus. Ja frelsen er så enkel og liketil at enn ikke en dærs skal fare vil. Pris skjje Gud! Folket opigjennem dalen her er ikke bare blinde, men tilsynelatende hårdere enn Gudbrands klipper, men Gud er mektig til å bjeie kjærgers hjerter som vannbekke, og han er mektig å bjeie folks hjerter også her. Vi stoler på Gud og tror for seier, seier under det røde blods baner. Halleluja.

Ja, må Gud i sin nåde sende en herlig vekkelse over dalen. Ja, vekkelse fra Gud, det er det som skal til, ikke predikantvekkelse, der sluter når predikanten reiser og som ebber ut i et større mørke og en større elendighet enn før. En vekkelse der griper inn i hjerter og hjem og som gjør de døde levende. Esekiel så en dal full av døde ben, disse begynte å røre på sig og det ene nærmet sig det annet, der kom også sener og kjød på dem, og derover drog der sig også hud, men det var ikke nok, der manglet noe og det var ånd. Da blev der profetert til Anden. Så sier den Herre, Herre, kom o And, fra de fire vind, bles på disse ihjelslagne for at de må vende levende. Anden kom i dem, de blev levende og stod op på sine føtter en sære, sære stor hær. Ja, det er just dette som må til. Et Andens vær fra himlen, så de blir levende og kan lære å stå på egne ben. Har det noen gang gjeldt å stå alene, så gjelder det enn mere idag å stå alene med sin Gud. I tykt og tynt, i lys og mørke, i storm og stille, i ond rykte, som i godt rykte. Stolende på at han der har grepet oss, sier han vil ingenlunde slippe og ingenlunde forlate oss. Og da kan vi synge av hele vårt hjerte:

Når blot Kristus fører an
Faller jeg ei, faller jeg ei.
Herlig, dyrebær er han,
Skjønnest for mig, skjønnest for mig.

Og når han blir den skjønneste, da taper alle andre sin glans for oss. Så vil vi med de andre forene oss i denne bønn: Send vekkelse o Herre! Send den over Gudbrandsdalen, over hele vårt land. Over alt ditt folk rundt den hele jord. Send den over mig den ringeste blandt de ringe, så vi alle må være rede når Herren kommer.

Til slutt vil jeg sende en takk til redaktørene for Røsten for det de sender den også til oss, den kommer som en kjær venn, og den bringer velsignelse med sig.

Gud velsigne eder i gjerningen.

Kjær hilsen til alle lesere fra eders ringe men i nåden bevarede søster

Anna Th.

mere, selv om den nye misjonær ikke fikk nok midler inn. Vi delte hvad vi hadde. Men dette hindrer jo misjonærene, som Gud har kalt til stedet, å få arbeidet utvidet.

Vi hadde leiet en av regjeringsbygninger til misjonsstasjon — det var et gammelt hospital, med stor have og store marker rundt huset — for en sum av Rs. 25 pr. måned. En av kollektene lovet oss å få beholde denne, men da det blev kollektskifte i Banda og han så hvor prektig vi hadde innrettet oss, syntes han at den kunde bli god for deres bruk, og vi måtte flytte. Hvor skulde vi hen? Der var ikke et hus å opdrive, så vi måtte ty til en innfødts hus av jord i selve byen. Vi fikk erfare at under den grusomme hete og under de voldsomme epidemier som raser i India, vilde det være umulig for europere å leve slik i lengden, så vi måtte se oss om efter noe annet. Gud ledet oss på forunderlig vis. Utfor byen et litt stykke lå et ganske lite hus med store marker rundt omkring, og efter megen bønn lykkedes det oss å få leiet det. Dog var vi for mange til å få plass alle sammen, så min mann, barn og jeg levde for det meste i telt i denne tid. Vi gikk nu en herlig tid imøte. Gud hørte våre bønner, sjele blev frelste og foreldrelose, forkomne barn blev bragt inn. Da folket i India mister sin eiendomsrett, måtte vi ta oss av dem alle. Taelene på menigheten i vårt hus vokste. Det var en hård kamp mangan gang å få det til å slå til pekuniært, men Gud alene har all ære og pris, som fra dag til dag holdt oss oppe.

Dette alltid å måtte leve i telt, tok på min manns krefter som naturligvis måtte ta det tyngste løft. Efter 7 års hårdt arbeide og ved utbrudd av malariefeber måtte vi reise hjem. Vi fikk satt våre innfødte barn i skoler, og resten av arbeidet overtok broder Timrud, til vi styrket kunde reise tilbake. Men Engstrøm var utslitt, sa lægen. Og så behaget det Herren å ta ham hjem i herlighet. Ja, han fikk en slik herlig hjemgang, at det vanskelig kan beskrives. Hele himlens herlighet fylte huset og han hørte den himmelske musikk og så inn i paradiset herlighet før han gikk over. Tallet og sang i tunger hele tiden og profeterte om de kommende vanskeligheter for Banda. — Det hele gikk så fort. Det var lenge før jeg kunde fatte hvad Gud mente og kampen var forferdelig. Den som kjenner Indias land, vet hvad det vil si å reise ut med tre små og opta kampen, ikke bare for sig selv, men også for vergeløse små, mot klima, epidemier, urenheter, onde dyr o. l. Og så misjonens ansvar. Dog, omkostningene blev beregnet. Jeg kjempet Jakobs-kampen. La en for en av mine gutter på alteret og tilslutt mig selv påny og sa: «Banda for Jesus.» Nei, venner, sitti kall og sine nådegaver fortryder Gud ikke. Da noen vilde friste mig til å bli hjemme, som jo hadde vært så meget lettere, blev jeg grepen av en svær angst. Jeg bad til Gud og sa: «Vis mig din vilje.» Da hørte jeg dette ord ropes inn i mitt øre: «Hold fast på det du har, at ingen skal ta din krone.» «Din krone er Banda.»

Jesus viste mig klart at Bandas sjele var den krone jeg en dag skulde få. Legge ned for hans fotter.

Jeg måtte reise ut igjen og det var Herren til velbehag, ti på kort tid hadde jeg kunnet samle en sum av 10 000 kroner, hvorav de 6000 gikk til vår reise. Resten hadde jeg med ut og vilde bruke det til å bygge brønn i Naraini. Søstrene Anna, Jensen og Hilda Wergedal hadde da vært ute i Banda i 2 år, og var ved min ankomst i gjeld i skoler og husleie i Banda, så en større del av disse insamlede penge gikk til å dekke dette. Br. I. Finnerud var vår kasserer og sendte i disse to år pengene direkte ut til søstrene og jeg sendte også endel ut, mens jeg var hjemme. — Dog var Gud så nådig, at han lot mig fullføre brønnen i Naraini. En brønn i India er nødvendig. Ja, det mest nødvendige hus, nede i jorden, en kan ha. Ja, for det er virkelig et helt lite hus. Det koster meget, både av arbeide, engstelse og penge å bygge sig en vannkilde i India. Men vi fikk da bygget denne solide brønn, som står der som et vidne om at Gud er usigelig god imot dem som stoler alene på ham. Den koster oss Rs. 2190. Må vi ikke love Herren for dette? Jo, priset være hans store og herlige navn. Vi har også en innfødts bolig der og noen små kornåkre, som innbringer oss litt korn hver sommer. Der virker nu våre trofaste medarbeidere Nandiana og hans hustru. Ja, medarbeidere burde være trofaste først og fremst, men dessverre er der mange, som alltid har så meget å si på alle ting, at intet ut det de selv utretter er det riktige, og slike er det vanskelig å utvide arbeidet er det galt og gir en noe over det almindelige til forkomme, ja, så er en flott. Jeg sier det er tungt for en misjonær, som vil frem og få Guds sak frem å arbeide med slike folk, derfor gjelder det å være sikker på hvem Herren utvelger til å arbeide sammen med. Der kreves mer bønn over dette enn kanskje noen av oss tenker.

Efter hvad jeg har erfaret nu, siden jeg kom hjem, har der nok vært skrevet til mange både i Amerika og Norge, at jeg ikke har behandlet pengene som er betruet mig, på rett måte. Vel, vi har hver vår måte å gå frem på, men jeg kan forsikre vennene at jeg alltid har forsøkt å bruke midlene til det som venner har sagt det skal være til. Dessuten har jeg daglig inntrengende ropt til Gud om det jeg har trengt, enten det så har vært til noe for misjonen eller til personlig behov, og har aldri kommet på skam. Da venner i Amerika i to år samlet til en bil til oss, kjøpte jeg den, enskjønt jeg godt kunde ha trengt pengene dengang til meget annet. Når jeg mottok penger til å kjøpe land, kjøpte jeg det. Og penger til å bygge, så begynte jeg med det samme å bygge. At det blev stengt med midler, ser jeg jo klart er på grunn av undergavende breve, som er skrevet fra India. Alle misjonens byrder måtte jeg bære og hvad kunde jeg annet enn å bære alt til ham. som har sagt: «Kast all din sorg på mig, ti jeg har omsorg for

eder.» I mindre enn fire dager efter alle hadde trukket sig tilbake, mine medarbeidere, undtagen en — søster Dagmar Jacobsen stod trofast med hele tiden — var gjelden betalt. Priset være Jesus som strider for den, som tror ham. Det var jo bare Guds store godhet, at jeg i denne forferdelige kamp, da jeg følte som hele helvede var sluppet løs mot mig, ikke bukket under. Nei, på den verste kampens dag, da det var som livet kjempet mot døden om seier, stod Jesus rett ved min side med uttrukne hender. Jeg så ham levende og hørte ham si: «Hvad vil du at jeg skal gjøre for dig? I et nu så jeg hele forsøningsverket på Golgata fullbragt for mig og kunde bare rope ut: «Du har gjort alt for mig.» Fra den dag var jeg løst og visste at jeg var hørt og hjulpen. O venner, hvis dere visste de kamper der ofte må kjempes ute på misjonsmarken, vilde venner ikke være med å rive en misjonær ned, når han eller hun kom hjem, men heller være med og opmuntre. Vi takker Gud for alt, som er skjedd i Banda i disse år. Og takker også dem, som hele denne tid er blitt brukt som redskaper til å føre Guds sak frem derute. Men hele æren gir jeg ham som kaller, gjør villig og sender ut, ti dette arbeide her er ene og alene at troesarbeide og ingen vil noen sinne regne med det som er gitt og gjort for Banda. I de 20 år jeg har fått nåde til å stå i dette herlige arbeide, har vi hatt så å si folk fra alle samfund der nær uot til Banda. Ikke minst takkes venner i Amerika, som hjalp oss ut av så mangen nød.

Jeg har tilbudt søstrene Jensen og Wergedal, om de vilde ta Naraini landet og begynde en misjon der, var jeg villig å ta Banda for mig. Og vilde de heller ha landet i Banda vi, kunde jeg ta Naraini, men de vilde ikke ha noen av landene, så jeg fikk den opfatning at de mente Gud vilde kalle dem et annet sted i Banda-distriktet. Landet er åpent for oss alle og vi har rum nok, bare vi ikke kives på veien. Jeg er meget glad for at vi blir spredt rundt i Banda-distriktet, så evangeliet kan bli prediket og kjent alle vegne. Karwi kunde jeg ikke gi til søstrene, da br. og søster Svendberg har følt sig kallet av Gud til å overtat det. Noe brudd mellom noen av medarbeiderne i Banda har jeg ikke gjort mig skyldig i. Må Gud få sin vei med oss alle og fylle oss med sin kjærlighet.

I Oslo hadde vi i disse 20 år to misjonærer, som hadde det som mål å føre Guds sak frem derute. Senere gikk disse to misjonærer sammen til en under navn av Banda-misjon, og blev enig om at de vilde holde en evangelist derute. Dette er blitt gjort, og vi takker Gud for det arbeide som denne evangelist har fått utføre. En dag skal enhver få sin lønn av Herren. Det er ikke lite å tenke på at Gud i alle disse år har opholdt og ført frem til seier en skare på henimot 60 mennesker med føde og klær og skoler. Ja, broder Finnerud i Drammen, som i alle disse år har stått trofast med, han og hans kjære hustru, vet hvad kamp det har vært å få alt til å slå til, nettop fordi jeg samvittighetsfullt har brukt mid-

lene til det de har vært bestemt til. Jeg har derfor god samvittighet for Gud og mennesker, hvad midlens bruk angår. Det er ikke lett arbeide å skulde administriere slik at alle blev stillet tilfreds. Dog ser jeg tilbake med takk til Gud, for de underbare bønnhørelser og at han står fremdeles med og styrker og hjelper. Jeg var virkelig trett og utslitt da jeg kom hjem, og må si det var med stor forventning og glede jeg så frem til en hvile i mitt eget hjemland. Dog om det har vært litt av hvert her også er jeg meget takknemig til Herren for den vei han har ført mig og så lenge ikke ha en har forkastet mig som forvalter, forblir jeg i dette mitt kall så lenge han vil. Jeg har det håp å få reise ut til Banda igjen og at mine sønner en dag skal overtat arbeidet derute efter mig, om Herren tøvner. For tiden virker broder Nandiana i Naraini og da jeg fikk kjøpe en sykkel til ham, kan han nu reise inn til Banda og se efter mine stasjoner og holde møter her og der. Jeg får meget opmuntrende breve fra ham og priser Gud for en der i et og alt er tro som en Jesu stridsmann.

Jeg er glad Herren ledet mig

til å slutte mig til vennene i So. Olavs gt. 21 Altheia. Jeg tenker i et og alt med læren angående frelse og Andes ånd. Jeg ser også mer og mer nødvendigheten av å gå ut fra en bibelsk ordnet menighet. I Banda har vi hele tiden måttet skrive ned navnene på alle i vår menighet, da den engelske regjering krever rapport.

Mitt store håp og fremtidsarbeide er å få våre kristne i Banda selvhjulpne og disse misjonsstasjoner vil da bli utgangspunkt for dette og til slutt deres private eiendom. Jeg regner intet av det som nu er eiendomme eller annet, som mitt personlige, men kun som det forvalter.

Må Gud signe sin sak og føre den frem til seier og sitt folk ut av all partistrid og lære oss ved det vi lider med ham, å elske hverandre så verden kan tro på Jesus.

Jeg står fremdeles i tro alene og ser hen til ham for alt som trengs, både til misjonens som mitt eget behov. Så bed til Gud for mig. — Bed for Banda. Eders i troen bevarede søster Dagmar Engstrøm.

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11, 24.

- Kina.
- F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
 - MARGRETHE DØRM og HILMA KARLSEN: Janette Bruu, Wefhavensgt. 10, Oslo.
 - CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Tyskesmuget. 28, Bergen.
 - HELGA LUNDEBY: J. Lind, Verlegaten 21, Moss.
 - KUTH PEDERSEN og ESTHER PETERSEN: Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.
 - JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
 - OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
 - ALFHILD BJERVA: G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.
 - SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo.
 - M. PAULSEN og IDA LORNTZEN: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
 - AGNES og TORKILD RASMUSSEN: J. Lind, Verlegt. 21, Moss.
- Manchuria.
- MARTIN KVAMME: Bidrag kan sendes Misjons-Røsten.
- Alaska.
- GUSTAV NYSETER: Nyseter, Osen pr. Rena.
- Finnmarken.
- OSKAR GAMST, Breivikbotn.
 - DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
 - ASTRID SCHIE, Breivikbotn.
 - ANDREAS MATHISEN, V. Jakobseiv.
 - DORTHEA KLEM: Thora Finnerud, Danvik, Drammen.
 - KRISTIAN SKIPPERUD: Anna Thøgersen, Teatergaten 1, Oslo.
 - MARTHA HAGA: Jørgen Monsrud, Harestua.
- Argentina.
- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sønatebo, Otterholdt pr. Bs, Telemark.
 - SIGURD GRØNVOLD: Johan O. Johnsen, Slemmestad.
- Afrika:
- P. EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
 - TUMINE EVENSTAD: Gartner M. Waide, Ibsensgt. 104, Bergen.
 - HILMA HERMANSEN: O. Krogstad, Soli, Rælingen.
 - INGRID LØKKEN: Misjonskasserer for «Salens», Oslo; S. W. Bjertnes, Torshov p. o., Oslo.
 - MARGIT HARALDSEN: Leds Henrik Johansen, Løvenskolds, vei, Lilleaker pr. Oslo.
 - HANSINE NESFOSSEN: Constance Nøstdal, Solheimsgaten 40, Bergen.
 - MARTHA KVALVAGNES: Fru Anna Næssdal Sydensmugt, Bergen.
 - MAXIMILIAN HANSEN: Caspara Solvik, villa Fjerdgjen, Osnes pr. Heggedal.
 - DEN NORSKE KONGOMISJON CHRIS' IANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- India:
- DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorannes, Jarveien 11, Lilleaker.
 - ANNA JENSEN: Amalie Karlsen, V. Porsgr.
 - FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
 - HANS SVENDBERG: Form. J. Karlsen, Haldens vort Tistedalen pr. Halden.
 - B. og GUNHILD FINSTRØM: Anne Husås, Kviteseid, Telemark.
 - BORGHILD NORDLI: Dronningensgt. 20, Narvik Nord-Norge.
 - DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestramveien 19, Drammen.
 - HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Pøsserbæk p. o., Sandvør.
 - RACHEL EDVARDSEN: Kontorist O. Langerud, Nudedabanen, Kongsberg.
 - VALBORG FRANDSEN: Bidrag sendes «Misjons-Røsten».
- Utgift ved en redaksjonskomité